

## Hồi 203

### Dao ngôn mãn tập

4

Yến Phi mở cửa sổ nhảy ra, đóng cửa lại rồi lập tức lướt tới bên một cây đại thụ, tung mình nhảy vọt lên ngọn cây.

Bốn bề gió tuyết thét gào, xung quanh thuần một màu tuyết trắng che chở cho Yến Phi.

Chàng biết thời giờ không nhiều, vút một cái bay người lên một cây lớn, chớp mắt đã vượt qua khoảng cách sáu bảy trượng nhắm thẳng tới bờ tường, đến khi đà bay sắp hết, dây gân hươu trong tay vút bắn ra, kinh lực thấu đến tận đầu dây đáp lên một cành cây chìa ra, quán luôn mấy vòng lên đó.

Yến Phi mượn lực kéo ung dung bay qua tường, hạ xuống cây đại thụ bên ngoài, tiếp tục điểm chân lên cành cây rồi thu dây lại, toàn thân bốc lên hướng về phía mái ngói của một ngôi nhà khác. Nếu ai bàng quan đứng nhìn, nhất định sẽ cho rằng chàng sẽ đáp xuống mái ngói của tòa lầu nọ, nhưng Yến Phi biết rằng đó chính là nơi nguy hiểm nhất, dù có mưa tuyết yểm trợ, chỉ cần hiện thân ở bất cứ phòng ốc nào lập tức sẽ bị các vọng gác ngấm ở khắp xung quanh phát hiện.

Đúng vào thời điểm thân mình sa xuống, dây gân hươu trong tay Yến Phi lại bung xuống phía dưới, vươn thẳng chạm xuống mái ngói.

Dây gân hươu quán chú đầy chân kinh biến thành cứng rắn như cành trúc, lại có tính đàn hồi, tạo thành lực phản chấn đưa Yến Phi một lần nữa như một con đại điều bay vù qua tòa nhà lầu nọ, hạ mình xuống một khu vườn nhỏ.

Yến Phi thầm kêu may mắn, biết rằng đã thoát khỏi khu vực nguy hiểm nhất, chẳng chút do dự, quành sang bên trái theo hành lang như quỷ mị lướt qua một đám phòng xá.

Công phu chừng mười hơi thở đã có mặt đứng ở vị trí khi trước chàng ngấm tiến vào.

Khi đó chàng đã có thể tiến vào không ai hay biết, hiện tại lại có dây gân hươu trợ lực, khác nào hổ thêm cánh.

Nhẹ nhàng lánh khỏi hai toán lính tuần, chạy thẳng tới tường thành.

Ánh đèn lửa trên tường thành bị tuyết bay đầy trời ngăn cản hầu hết, không thể chiếu ra xa được. Yển Phi dùng dây gân hươu nhẹ nhàng leo lên tường thành, nhân lúc lính canh chui vào lâu thành tránh tuyết, áp sát người vào tường trượt xuống chân tường thành, đoạn lại sử dụng tuyết kỹ lướt đi ngầm dưới lòng tuyết, đến khi trảm mình xuống dòng nước lạnh buốt của con sông hộ thành, chàng biết rõ trong cuộc tranh đoạt Kỷ Thiên Thiên với Mộ Dung Thùy, không những chàng đã thắng một trận thật ngoạn mục, mà còn là lần đầu tiên chiếm được thượng phong.

o0o

Lưu Dụ bị tiếng gõ cửa đánh thức, ngơ ngác ngồi dậy. Thù hạ vào báo: “Đồ lão đại, Mộ Dung đương gia, Trác danh sĩ đang chờ Lưu gia ngoài sảnh đường”.

Lưu Dụ ngạc nhiên, với thân phận ba người cùng kéo tới bái phỏng, đứng ra phải do Giang Văn Thanh thân ra mặt tiếp đãi rồi mới kêu gã tới gặp. Cái cách sắp xếp để gã cư xử như thế này thật quả không mấy hợp lý.

Lưu Dụ hỏi: “Đại tiểu thư thì sao?”.

Gã Đại Giang bang đồ đáp: “Đại tiểu thư trời vừa sáng đã đi tới khu bến cảng rồi, đám Đồ lão đại nói rõ muốn gặp Lưu gia”.

Lưu Dụ có cảm giác rất bất an, vội vã rửa ráy qua loa rồi ra ngoại sảnh gặp ba người.

Ngồi vào chỗ đầu dãy rồi, Trác Cuồng Sinh nói: “Chung lâu nghị hội thủ tiêu rồi”.

Lưu Dụ ngơ ngác hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”.

Đồ Phụng Tam thở dài: “Bởi vì bọn ta đã quá coi thường địch nhân, nếu triệu tập hội nghị vào lúc tin đồn lan tỏa khắp Tập rồi thì chỉ e có hiệu quả ngược lại”.

Mộ Dung Chiến giải thích: “Bắt đầu từ đêm qua đã có một lời đồn đại phát xuất từ Dạ Oa Tử, chỉ rõ thủ phạm giết chết Phụng Thiện là Lưu huynh và Tống huynh, mục đích là để giá họa cho Di Lạc giáo, hòng để Chung lâu nghị hội quyết định coi Di Lạc giáo là công địch của Biên Hoang Tập, để thỏa mãn tham vọng của các vị muốn mượn lực lượng Biên Hoang Tập đối phó với Di Lạc giáo”.

Lưu Dụ nghe xong trợn mắt há mồm ngơ ngác, tin đồn này lợi hại nhất là vì nó hợp tình hợp lý, kẻ nghĩ ra không những cao minh, mà còn hiểu biết sâu sắc tình hình Biên Hoang Tập, hiểu rõ tâm lý được chăng hay chớ của Hoang nhân.

Ba người đều nhìn Lưu Dụ không chớp mắt chờ coi phản ứng của gã, dù không nói ra lời, nhưng mà đột nhiên đề cập đến chuyện này rồi lưu ý biểu hiện của gã, có thể hiểu bọn họ cũng có nghi ngờ.

Lưu Dụ nhìn thẳng ba người, cười khổ: “Các vị cho rằng ta có thể làm chuyện như thế sao?”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Tin đồn đáng tin cậy nhất là đã chỉ rõ Phụng Thiện từng đến gặp người ở Quảng Lăng, ước định cùng với người đối phó Di Lạc giáo, cũng bởi Phụng Thiện không đề phòng nên mới bị người bố trí giết chết ở Biên Hoang Tập”.

Đồ Phụng Tam nói: “Điểm này cũng là sơ hở duy nhất của tin đồn, bởi vì đây là một bí mật không có ai biết, duy chỉ có hung thủ là biết sự thật, hoặc giả hẳn ta đã tra khảo Phụng Thiện mà có được tin tức”.

Mộ Dung Chiến nói: “Đương nhiên cũng có khả năng là một trong chúng ta để lộ ra, vì vậy chỗ cao minh nhất của kẻ nghĩ ra tin đồn là tạo nên sự nghi kỵ lẫn nhau trong chúng ta”.

Lưu Dụ nghe vậy hết sức đau đầu, đột nhiên mất hết lợi thế đối phó với Di Lạc giáo, đã thế còn rơi vào thế bị động. Muốn nói mà không biết phải nói gì.

Đồ Phụng Tam trầm giọng nói: “Địch nhân cao minh khiến chúng ta sinh lòng cảnh giác, nếu ta không đoán sai, trước khi mang thi thể Phụng Thiện quảng ở Đông môn thị chúng, địch nhân đã nghĩ ra nước cờ tung tin đồn đại. Tin đồn kiểu này ở nơi khác hoặc giả không có tác dụng, ở Biên Hoang Tập thì lại mạnh hơn thiên binh vạn mã, dễ gây phân hóa Hoang nhân, lại khiến Chung lâu nghị hội không thể đưa ra một quyết định nhất trí”.

Lưu Dụ khổ sở thở: “Các người vẫn tín nhiệm ta chứ?”.

Trác Cuồng Sinh khẽ cười: “Nếu không tín nhiệm người thì vì sao lại tạm thời không triệu tập hội nghị, đợi đến khi làm rõ chân tướng mới lại tổ chức hội nghị?”.

Đồ Phụng Tam nói: “Bọn ta tín nhiệm người vì người là bằng hữu của Yến Phi, một người được Yến Phi coi trọng tuyệt đối sẽ không làm những việc bỉ ổi”.

Mộ Dung Chiến nói: “Bốn chúng ta trước hết cần đoàn kết nhất trí mới có thể vượt qua nguy cơ tiềm ẩn hiện tại, nếu không sẽ bị cô lập, để đối phương muốn giết muốn mổ gi cũng được”.

Lưu Dụ yên lòng hơn một chút, tuy rằng nếu chuyện này truyền đến Quảng Lăng, bị Lưu Lao Chi biết rằng mình đã từng bí mật giao tiếp với Phụng Thiện, sau đó lại không bấm báo lên trên, chắc chắn sẽ phải bỏ của chạy lấy người.

Lưu Dụ nói: “Chỉ có tra ra hung thủ giết chết Phụng Thiện là ai mới có thể giành lại được quyền chủ động”.

Đồ Phụng Tam nói: “Tên này ắt đang tiềm phục đâu đó trong Tập, vì vậy mới biết rõ động tĩnh của ta như trong lòng bàn tay, sử dụng tin đồn phá hoại sách lược công cáo Di Lặc giáo là công địch của chúng ta, hiện tại hắn đã chiếm hết thượng phong”.

Trác Cuồng Sinh hỏi: “Người này phải chăng không có quan hệ gì với Trúc Pháp Khánh?”.

Lưu Dụ chợt động tâm, nhớ lại lời nói đêm qua của An Ngọc Tình, nổi. “Người này chắc chắn có liên quan đến Di Lặc giáo, mà cũng chỉ có người của Di Lặc giáo mới lưu ý nắm vững hành tung của Phụng Thiện, nhưng người này cũng hết sức quen thuộc Biên Hoang Tập, vậy thì thật ra y là ai?”.

Mộ Dung Chiến nói: “Bọn ta cùng nhau đến đây gặp Lưu huynh cố nhiên là muốn coi phản ứng của Lưu huynh đối với chuyện này, lại hy vọng từ thương tích trên thi thể Phụng Thiện tìm ra hung thủ”.

Lưu Dụ nói: “Về mặt này không vấn đề gì, chúng ta lập tức đi coi Phụng Thiện!”.

Ba người chấn động tinh thần, nhìn Lưu Dụ.

Lưu Dụ vỗ đùi nói: “Sao chúng ta không mời chuyên gia điều tra tới giúp?”.

Ba người cùng tỉnh ngộ nhớ đến Phương Hồng Sinh với khẩu giác linh dị, nếu lão từ thi thể Phụng Thiện ngửi thấy mùi vị hung thủ hoặc các hung thủ, chẳng phải là có khả năng tóm được địch nhân ẩn náu ở Biên Hoang Tập hay sao?

o0o

Yến Phi vượt qua Tứ Thủy, phía nam chợt có một làn khói đậm đặc bốc lên khiến chàng lưu ý.

Mưa tuyết đã ngừng rơi từ trước khi trời sáng, bất quá bầu trời vẫn mây phủ lớp lớp, không gian âm trầm.

Yến Phi lại có cảm giác cảnh vật bừng sáng, nổi nghi ngờ đối với tình cảm của Kỷ Thiên Thiên đã bị quét sạch, quan trọng hơn là đã làm được cho Kỷ Thiên Thiên có hy vọng phục nguyên.

Lưng đeo túi hành lý và Điệp Luyện Hoa đã tìm lại, Yến Phi triển khai cước pháp lướt tới nơi có khói bốc lên. Sau nửa canh giờ chàng tới nơi xảy ra chuyện, đó là một thôn làng có chừng trăm nóc nhà. Cũng giống như bao làng mạc ở Biên Hoang, sớm đã bị bỏ hoang, chỗ bị đốt cháy là một tòa nhà gác khá quy mô, hiện tại đã bị cháy thành tro. Trong thôn xác chết ngổn ngang, có dấu vết của một trận đánh ác liệt. Người chết đều mặc trang phục đạo sĩ của Thái Ất giáo.

Yến Phi lập tức liên tưởng đến cuộc chiến giữa Thái Ất giáo và Di Lạc giáo, có thể tưởng tượng đạo quán của Thái Ất giáo đã bị san thành bình địa, Thái Ất giáo đồ bỏ chạy lung tung, trong đó có một đám không biết làm cách nào chạy được vào Biên Hoang, lại bị truy binh của Di Lạc giáo đuổi theo giết chết phơi thây nơi hoang dã.

Thái Ất giáo kết liễu rồi.

Trong cuộc đấu tranh với Di Lạc giáo thất bại triệt để.

Chàng không hứng thú quan tâm đến cuộc đấu tranh giữa các giáo phái, đang muốn bỏ đi, chợt có cảm giác vội ngừng lại.

Ánh mắt chàng bắt gặp ba thi thể nằm ngửa trên đường làng, thân thể co quắp không tự nhiên, lòng chợt lạnh buốt. Thi thể thất khiếu chảy máu, không có dấu vết đao thương, hiển nhiên là đang sống sờ sờ bị người ta dùng kinh khí chấn động mà chết, coi vị trí nằm chết của bọn họ hẳn là trong lúc đao tẩu gặp phải kẻ hành hung từ trên trời sa xuống đánh chết, cả quá trình diễn ra nhanh đến mức không ai kịp lánh ra xa một chút.

Yến Phi chấn động trong lòng, quan sát kỹ hơn mười thi thể còn lại, càng thêm kinh sợ.

Tất cả đều chết cùng một cách, đều bị kinh khí cách không đánh ngã, chỉ một chiêu trí mệnh chấn nát lục phủ ngũ tạng mà chết.

Người nào có công lực và thủ đoạn như vậy?

Kẻ hành hung chỉ có một mình, lại có thể trong khi Thái Ất giáo đồ chạy trốn tứ tung không để một ai chạy thoát, thực thân thủ mau lẹ, vũ công kinh người.

Yến Phi tự biết mình không làm được như thế.

Chẳng lẽ Đại Hoạt Di Lạc Trúc Pháp Khánh tự thân xuất thủ?

Chuyện này hiển nhiên xảy ra chưa lâu, phải chăng Trúc Pháp Khánh vẫn loanh quanh đâu đây?

Vừa nghĩ đến đây, xa xa vọng đến âm thanh kinh khí giao kích.

Yến Phi không chút do dự lướt mau về phía có tiếng động.

oOo

Phương Hồng Sinh lật tấm vải trắng phủ trên thi thể Phụng Thiện, thần tình cổ quái.

Trác Cuồng Sinh nói: “Ra ngoài nói chuyện”.

Năm người rời khỏi nhà quan, trở về Trung nghĩa đường.

Ngồi xuống ghế rồi, nét mặt Phương Hồng Sinh vẫn cổ quái, tâm thần hoang hốt.

Đồ Phụng Tam hỏi: “Có phải không ngửi thấy mùi vị gì không? Hay là có quá nhiều mùi vị khác nhau?”.

Phương Hồng Sinh hỏi: “Các vị có phát giác đến bây giờ thi thể này vẫn chưa bốc mùi không?”.

Mộ Dung Chiến nói: “Hay là vì trời quá lạnh nên xác chết khó phân hủy?”.

Phương Hồng Sinh lắc đầu: “Thật kỳ quái! Xác chết bị rắc lên một thứ bột phấn gì đấy, chẳng những xóa hết khí vị, mà còn có tác dụng chống thối rữa, mục đích là để làm gì đây?”.

Lại nói: “Nếu ta không lầm, xác chết đã được rửa ráy kỹ càng trước khi được rắc bột phấn, tựa hồ muốn đối phó với khứu giác của ta”.

Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến và Trác Cuồng Sinh tự nhiên cùng quay nhìn Lưu Dự.

Lưu Dự gượng gạo cười: “Xem ra ta không thể nhờ vào khứu giác linh diệu của Phương tổng để thoát hiểm nghi rồi”.

Đồ Phụng Tam thở dài: “Sự tình thực quả bất ngờ, nhưng không làm lung lay sự tín nhiệm của bọn ta đối với Lưu huynh, nhưng lại không cách nào lợi dụng điều này để phá tin đồn, cũng không thể nhờ vào đó để thuyết phục nghị hội, hơn nữa càng gây thêm nghi ngờ giữa các phái hệ, bởi vì kẻ hành hung chắc chắn là người mà Phương tổng biết rõ mùi vị thân thể”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Đầu tiên chúng ta phải làm rõ một chuyện”.

Tiếp đó trước sự chờ đợi của mọi người, quay sang hỏi Phương Hồng Sinh: “Địch nhân hiển nhiên trước tiên bắt sống Phụng Thiện, sau đó dùng cực hình bức cung, như vậy phải chăng có cơ hội lưu lại khí vị trên thân mình Phụng Thiện?”.

Mộ Dung Chiến hỏi: “Có phải quán chủ hoài nghi hung thủ cố ý bố trí nghi trận khiến ta mất công vô ích không?”.

Phương Hồng Sinh đáp: “Mỗi người đều không ngừng tán phát khí vị, đặc biệt là khi dụng lực đổ mồ hôi, hoặc là khi tình cảm bị kích động, chỉ là vì chúng ta không tự cảm giác được thôi! Nếu kẻ bất sống Phụng Thiện và người giết gã là một, ta khẳng định sẽ lưu lại mùi vị trên mình Phụng Thiện”.

Thanh âm Giang Văn Thanh vang lên ngoài cửa: “Lại có tin đồn mới rồi”.

Mọi người đều ngạc nhiên.

o0o

Yến Phi tiến vào rừng, âm hưởng kinh khí giao kích càng thêm rõ rệt hơn, dồn dập và ác liệt, rõ ràng những người tham gia cuộc chiến đều là siêu trác cao thủ mới có uy thế như vậy.

Chàng đi sâu vào gần nửa dặm nữa, tình cảnh xuất hiện khiến cho người bình tĩnh lạnh lùng như Yến Phi cũng phải chấn động tâm thần.

Hai bóng người một vàng một trắng đuổi theo đánh nhau kịch liệt, thân pháp mau lẹ huyền ảo như hai luồng khói nhẹ, nhưng kinh khí phát xuất mãnh liệt lại không chút hàm hồ, cây cối đổ gục, cành lá tung bay, tựa hồ có hai trận cuồng phong mặc sức phá hoại thị uy.

Bóng vàng hiển nhiên chiếm hết thượng phong, đánh cho bóng trắng liêu xiêu, liên tiếp thất bại.

Khi Yến Phi tới cách hai người chừng mười trượng, bóng vàng vỗ một chưởng trúng vai trái bóng trắng, bóng trắng ứng chưởng văng ra như điều đứt dây, phun máu tươi lên đầy trời.

Điệp Luyến Hoa xuất hiện trên tay.

Yến Phi đã biết hai người giao thủ là ai, cũng hiểu rõ kẻ mặc cà sa sắc vàng đang khống chế toàn cục, trước đó như mèo vờn chuột không hạ sát thủ là muốn vũ nhục đối thủ, bây giờ thấy chàng xông đến mới hạ độc thủ đưa đối phương vào đất chết.

Yến Phi hô một tiếng lớn, người và kiếm hợp nhất công vào người áo vàng, đồng thời kêu: “Yến Phi ở đây, xin Đại Hoạt Di Lặc chỉ điểm!”.

Trúc Pháp Khánh cười lớn, bay vọt đi, nói vọng lại: “Hôm nay giết người đủ rồi! Tiểu Yến Phi mi đã muốn chết thì cần gì phải vội?”.

Yến Phi biết đuổi cũng không kịp, cũng minh bạch Trúc Pháp Khánh chẳng phải là sợ gì Yến Phi, mà vì sau khi ra sức chiến đấu không muốn quyết chiến sinh tử với mình.

Ngâm thở dài, chạy về phía Thái Ất giáo giáo chủ Giang Lăng Hư ngã lăn dưới đất không bò dậy nổi.

o0o

Giang Văn Thanh ngồi vào chủ vị, thần sắc ngưng trọng nói: “Sớm nay lại có tin đồn tung ra, nói rằng Chúc lão đại của Hán bang bị Đại Giang bang ta hại chết, nguyên nhân vì bọn ta ở miền Nam bị Hoàn Huyền và Lương Hồ bang gây khó dễ, vì vậy phải tìm cách thay thế vị trí Hán bang”.

Trác Cuồng Sinh nhíu mày: “Tin đồn kiểu này thì có tác dụng gì chứ? Biên Hoang Tập là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, dù rằng đó là sự thật cũng chẳng có ai để ý”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Nhưng nếu hai lời đồn ghép lại làm một, lại có thể sinh ra hiệu quả bất ngờ, đã khiến cho Biên Hoang Tập thêm chia rẽ, đồng thời cô lập Lưu huynh và Đại Giang bang”.

Tiếp đó thở dài nói: “Người này quả thực cao minh, bất quá lại đánh giá sai quan hệ giữa ta với Đại Giang bang và Lưu huynh, cho rằng ta sẽ lợi dụng tình thế này phát động những thế lực còn lại liên thủ đả kích Đại Giang bang để độc chiếm quyền lợi ở phương Nam, giống như Hán Bang trước đây”.

Mộ Dung Chiến hoan hỉ nói: “Chính vì hiểu sai tâm ý Đồ huynh đâm ra giống như vẽ rắn thêm chân để cho chúng ta hiểu rõ bọn họ muốn nhằm vào Đại Giang bang và Lưu huynh. Như thế bọn họ không kháo mà xưng”.

Giang Văn Thanh vẽ mặt biến đổi.

Mọi người lập tức chú ý đến nàng.

Đồ Phụng Tam nói: “Đại tiểu thư nghĩ đến chuyện gì?”.

Từ khi nhậm chức Đại Giang bang bang chủ, Giang Văn Thanh không thích được tôn xưng bang chủ, vì vậy dù là người trong bang ngoài bang đều kêu nàng là đại tiểu thư.

Giang Văn Thanh đáp: “Ta nghĩ đến một người”.

Chầm chậm đưa mắt nhìn mọi người, nói: “Người này chính là Hồ Bái kẻ phản đồ đã mưu hại Chúc lão đại, chúng ta lâu nay không đoán ra kẻ nào đứng sau lưng hắn, hiện giờ nghĩ lại rất nhiều khả năng là Trúc Pháp Khánh hoặc Tư mã Đạo Tử”.

Đồ Phụng Tam nhíu mày: “Hắn ta dường như chưa đủ tư cách để bắt sống được Phụng Thiện”.

Lúc này Tịch Kính dẫn hai người vội vã tiến vào, thì ra là Bàng Nghĩa và Cao Ngạn vốn theo Yến Phi đi lên phía Bắc nghe ngóng tin tức Kỷ Thiên Thiên.

- o O o -